

Arrest

nr. 59 812 van 15 april 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Centraal-Afrikaanse nationaliteit te zijn, op 21 januari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid houdende het bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 22 december 2010.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat OGER, die *loco* advocaat D. DIBATHIA NKETANI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 21 oktober 2010 komt verzoeker aan op de luchthaven te Zaventem. Op 23 oktober 2010 dient verzoeker een asielaanvraag in en wordt hem een beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving-asielzoeker ter kennis gebracht. Tegen deze beslissing dient verzoeker een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid in en een beroep tot nietigverklaring. Op 24 oktober 2010 wordt bij arrestnr. 50 010 de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen. Op 10 januari 2011 bij arrestnr. 54 192 wordt door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de afstand van het beroep tot nietigverklaring vastgesteld.

Op 22 december 2010 verkrijgt verzoeker toegang tot het Belgisch grondgebied en wordt volgende tekst aangebracht op de beslissing tot binnenkomstweigering met terugdrijving-asielzoeker:

"(...) In toepassing van artikel 74/5 §5 van de wet van 15 december 1980 wordt vermeld dat deze maatregel van teruggedrijving van rechtswege gelijkgesteld wordt met een bevel om het grondgebied te verlaten in de zin van artikel 7, eerste lid.

Aldus dient betrokkene het grondgebied te verlaten, uiteindelijk op 27.12.2010 om middernacht."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1 Er dient ambtshalve te worden opgemerkt dat om ontvankelijk te zijn het beroep moet gericht zijn tegen een handeling die beoogt de rechtsorde te wijzigen of een wijziging ervan te beletten. Administratieve maatregelen die geen rechtsgevolgen hebben en die geen onmiddellijk nadeel kunnen berokkenen omdat de rechtstoestand er niet door wordt gewijzigd, zijn niet vatbaar voor vernietiging (BAERT, J. en DEBERSAQUES, G., *Raad van State. Ontvankelijkheid*, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 14-15).

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 74/5 van de Vreemdelingenwet luiden als volgt:

"§ 1. In een welbepaalde plaats, gesitueerd in het grensgebied, mag worden vastgehouden, in afwachting van de machtiging om in het rijk toegelaten te worden of van zijn teruggedrijving van het grondgebied:

(...)

2° de vreemdeling die tracht het rijk binnen te komen zonder aan de voorwaarden, gesteld door artikel 2, te voldoen, en die aan de grens een asielaanvraag heeft ingediend.

(...)

§ 4. Toegelaten wordt het Rijk binnen te komen:

1° de in § 1 bedoelde vreemdeling ten aanzien van wie, bij het verstrijken van de termijn van twee maanden, geen uitvoerbare maatregel is genomen als bepaald in § 3, eerste lid, 1°;

(...)

§ 5. De maatregel van teruggedrijving genomen ten opzichte van de vreemdeling bedoeld in § 4, die toegelaten wordt het Rijk binnen te komen, wordt van rechtswege gelijkgesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten in de zin van artikel 7, eerste lid.

De beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 52, § 1, getroffen ten aanzien van de vreemdeling bedoeld in § 1, 2°, die toegelaten wordt het Rijk binnen te komen, wordt van rechtswege gelijkgesteld met een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus in de zin van artikel 52, § 2. (...)"

Uit voormelde bepalingen van de Vreemdelingenwet volgt dat, in de omstandigheden die gedefinieerd zijn in de wet, een maatregel van teruggedrijving genomen ten opzichte van een vreemdeling die vervolgens wordt toegelaten het Rijk binnen te komen van rechtswege wordt gelijkgesteld met een bevel om het grondgebied te verlaten in de zin van artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 22 december 2010 werd vrijgesteld uit het transitcentrum 127 en werd toegelaten het Rijk binnen te komen. Dezelfde dag werd de volgende tekst aangebracht op de beslissing van 23 oktober 2010 tot binnenkomstweigering met teruggedrijving-asielzoeker:

"(...) In toepassing van artikel 74/5 §5 van de wet van 15 december 1980 wordt vermeld dat deze maatregel van teruggedrijving van rechtswege gelijkgesteld wordt met een bevel om het grondgebied te verlaten in de zin van artikel 7, eerste lid. Aldus dient betrokkene het grondgebied te verlaten, uiteindelijk op 27.12.2010 om middernacht."

Deze door het bestuur genomen maatregel kan niet worden beschouwd als een handeling die beoogt de rechtsorde te wijzigen of een wijziging ervan te beletten. De aangebrachte mededeling strekt er slechts toe verzoeker te informeren inzake de gevolgen die de wet verbindt aan de toelating tot het grondgebied van een vreemdeling die voorheen was onderworpen aan een beslissing tot teruggedrijving die evenwel niet binnen de voorziene termijnen kon uitgevoerd worden.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat het bestreden "bevel om het grondgebied te verlaten dat hem op 22 december 2010 ter kennis werd gebracht" geen voor de Raad aanvechtbare administratieve rechtshandeling is.

De bestreden beslissing is geen voor de Raad aanvechtbare administratieve rechtshandeling, zodat het beroep tot nietigverklaring onontvankelijk is.

2.2 Verzoeker betoogt in zijn inleidend verzoekschrift dat de bestreden beslissing illegaal is en artikel 33 van de Conventie van Genève en het 'non-refoulement' beginsel schendt omdat zijn asielaanvraag nog hangende is voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

De Raad wijst op hoofdstuk V, afdeling 2 van de Vreemdelingenwet "Specifieke bepalingen die gelden voor de beroepen met volle rechtsmacht tegen beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen" en meer bepaald artikel 39/70 van de Vreemdelingenwet die het volgende bepaalt:

"Behoudens mits toestemming van betrokkene, kan tijdens de voor het indienen van het beroep vastgestelde termijn en tijdens het onderzoek van dit beroep, ten aanzien van de vreemdeling geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied of teruggedrijving gedwongen worden uitgevoerd."

In de nota met opmerkingen bevestigt verweerder dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet uitvoerbaar is zo lang de asielaanvraag in België loopt. Een schending van artikel 33 van de Conventie van Genève en van het non-refoulementbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

2.3 Het betoog van verzoeker waarbij hij vermeende schendingen aanvoert van de artikelen 9 en 62 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering bestuurshandelingen, beginsel van behoorlijk bestuur, manifeste appreciatiefout en artikel 33, § 1 van het Vluchtelingenverdrag, kan geen afbreuk doen aan de onder punten 2.1 en 2.2 gedane vaststellingen.

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien april tweeduizend en elf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN